

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde om det af Venstre stillede Forslag til Beslutning, at Venstre har sagt sin Mening. Den falder i mange og vigtige Punkter sammen med vor, men vi savner i den visse Ting, som vi finder bør siges, naar man overhovedet vil slutte denne saa magre Samling med en Debat af den Karakter, som naturligt fremkaldes ved et Forslag som Venstres. Vi havde for vort Vedkommende i og for sig intet Ønske om noget saadant, men naar de andre Partier møder op og siger det, de vil, saa vil vi ogsaa sige ganske kort, hvorledes vi vilde formulere de Ønsker, som man har søgt at give Udtryk i det foreliggende Forslag til Beslutning.

Jeg tillader mig derfor at fremsætte følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen: „Idet Folketinget udtaler, at det under den herskende Erhvervskrise maa være Regeringens og Rigsdagens Pligt ved den strengeste Kritik overfor nye Udgifter og den stærkest forsvarlige Nedsækering af de gamle — ogsaa de lovfæstede Udgifter — at arbejde hen til den størst mulige og hurtigst mulige Lettelse af de haardt tyngende direkte Skatter og Afgifter til Stat og Kommune, ønsker det tillige at udtale, at Fremme af Erhvervslivet er den hurtigste Vej til Lettelse af Skattetrykket, og at Tinget derfor beklager, at Regeringens Evne til i saa Henseende at anvise farbare Veje ganske har svigtet, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen lyder saaledes:

„Idet Folketinget udtaler, at det under den herskende Erhvervskrise maa være Regeringens og Rigsdagens Pligt ved den strengeste Kritik overfor nye Udgifter og den stærkest forsvarlige Nedsækering af de gamle — ogsaa de lovfæstede Udgifter — at arbejde hen til den størst mulige og hurtigst mulige Lettelse af de haardt tyngende direkte Skatter og Afgifter til Stat og Kommune, ønsker det tillige at udtale, at Fremme af Erhvervslivet er den hurtigste Vej til Lettelse af Skattetrykket, og at Tinget derfor beklager, at Regeringens Evne til i saa Henseende at anvise farbare Veje ganske har svigtet, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Det er denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvorom Forhandlingerne nu drejer sig, men under disse Forhandlinger vil man ogsaa kunne inddrage Forslaget til Beslutning og det dertil stillede Ændringsforslag.

Rode: Det af de Konservative nu stillede Forslag til Dagsorden vil jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme imod med følgende Begrundelse: Det paastaar ensidigt, at en Lettelse i Skatterne skal finde Sted paa de direkte Skatters Omraade, og det er meget forstaaeligt, at det gør det, idet de Konservative ikke kan udtale sig for en Nedsættelse af Skattetrykket i al Almindelighed, eftersom de netop ønsker en stærk Forøgelse indenfor en bestemt Gruppe af Skatterne. Det udtaler dernæst en Beklagelse af, at Regeringen ikke har kunnet finde farbare Veje til Lettelse af Erhvervskrisen. Det forekommer mig, at en Dagsorden fra Folketinget snarere maatte udtale sin Beklagelse af, at de Konservative har gjort alt, hvad de kunde, for at spærre Vejene for Regeringen i saa Henseende.

Jeg skal derefter vende mig til den anden Del af Sagen, som den højtærede Formand har tilladt drøftet, ogsaa nu efter den Afbrydelse, som er fremkommet ved Forslaget til en Dagsorden.

Det Forslag til Beslutning af Folketinget, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har fremsat, indeholder, synes det mig, en Mønstersamling af Selvfølgeligheder. Det udtaler, at der er en Erhvervskrise. Det udtaler, at en Erhvervskrise gør Lettelse i Byrder, som paahviler Befolkningen, tvingende nødvendig. Det opfordrer Regeringen til at gennemgaa samtlige Budgetter for at tilvejebringe Muligheder for saadanne Nedsættelser. Det siger, at ogsaa de kommunale Byrder maa lattes, hvilket alle ved, da de ofte og for visse Dele af Befolkningen netop vil være de tungeste. Det siger, at disse Byrders Lettelse vil kunne ske dels ved at nedsætte de Byrder, der lovmæssigt hviler paa dem, og dels ved at skaffe Kommunerne visse Indtægter. Alt sammen smukke og selvfølgelige Ting.

Det var derfor ikke underligt, at den Tale, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard holdt, ogsaa var en Mønstersamling af Gemeinplätze. Jeg tror, at jeg tør sige, at det ærede Medlem, hvis han havde sluttet sit Foredrag paa det Punkt, hvor det naturligt kunde have sluttet, vilde have faaet et Succès d'estime, kun en Succès d'estime, hvilket er Udtryk for den Fiasko, som Personer, der ellers har indlagt sig Berømmelse, faar, naar de har været ualmindelig uheldige. 40 Aar eller næsten 40 Aars Rigsdagsvirksomhed, flere Ministerier, en fremragende Deltagelse i politisk Liv, som bl. a. har sat sig Frugt i Ødelæggelse af et Par Partier, som han har ledet, alle saadanne betyd-